

"הרבנים הראשיים לארץ ישראל ר' א' הרצוג ורב"צ עוזיאל יסדו ותיקנו, בהסכמת חברי המועצה וראשי הרבנים של תל אביב, חיפה ופתח תקווה את התפילה הזאת להאמר בכל בתי הכנסת בארץ ובתפוצות, ע"י הרב או הש"ץ בשבתות ובמועדים אחרי קריאת התורה" (הצופה 20.9.1948)

שמואל ב כג : ואלה דברי דוד
האחרונים נאם דוד בן-ישי ונאם
הגבול תקם על משיח אלתי יעקב
ונעים זמרות ישראל: רום יהנה
דבר-בי ומלתו על-לשוני: אמר
אלתי ישראל לי דבר צור ישראל
מושל באדם צדיק מושל וראת
אלהים:

ישעיהו ל': השיר יהנה לכם כליל
התקדש-חג ושמתת לךב פהולך
כתליל לבוא בהרה' אל-צור
ישראל:

מגילת העצמאות: מתוך בטהון בצור
ישראל הגנו חותמים בתמימת ידנו

ירושלמי ברכות אף ו': תני הקורא את
שמע בבוקר צריך להזכיר יציאת
מצרים באמת ויציב. רבי אומר
צריך להזכיר בה מלכות. אחרים
אומרים צריך להזכיר בה קריעת ים
סוף ומפת בכורים. רבי יהושע בן
לוי אומר צריך להזכיר את כולן
וצריך לומר צור ישראל וגואלו.

הרב הרצוג ת"ל זכינו בכך שמדינת
ישראל שהיא כמו שכיניתינו בנוסח
התפילה שייסדתי 'ראשית צמיחת
גאולתנו', יש צמיחת קרן למשפט
תורת הקודש

ירושלמי יומא ג: רבי חינא רובא
ורבי שמעון בן תלפתא הוו מהלכין
בהקדא בקעת ארבל בקריצתה ראו
אגלת השחר שפקע אורה. אמר רבי
חינא רובא לרבי שמעון בן תלפתא.
ברבי. כה היא גאולתן של ישראל.
בתחילה קימעה קימעה. כל-שהיא
הולכת היא הולכת ומאיר.

שו"ת "יביע אומר"-הרב עובדיה יוסף
"רבים ועצומים מגדולי ישראל
רואים בהקמת המדינה
"אתחלתא דגאולה"... מכל מקום
הואיל ועדיין רב הדרך לפנינו כדי
להגיע אל המנוחה ואל הנחלה, הן
מבחינה מדינית וצבאית, והן
מבחינה מוסרית ורוחנית לפיכך אין
לחייב לגמור ההלל בברכה"

אבינו שבשמים,
צור ישראל וגואלו,
ברך את מדינת ישראל,
ראשית צמיחת גאולתנו,
הגן עליה באברת חסדך,
ופרש עליה סכת שלומך,

ושלח אורך ונאמתך
לראשיה, שריה ויועציה,
ותקנם בעצה טובה מלפניך.

חזק את ידי מגני ארץ קדשנו,
והנחילם אליהנו ישועה
ועטרת נצחון תעטרם,

ונתת שלום בארץ
ושמחת עולם ליושביה.

ואת אחינו כל בית ישראל
פקד-נא בכל ארצות פזוריהם,
ותוליכם מהרה קוממיות לציון עירך
ולירושלים משכן שמך,
פכתוב בתורת משה עבדך:
"אם יהיה נדחה בקצה השמים, משם
יקבצך ה' אליהך ומשם יקחה.
והביאך ה' אליהך אל הארץ אשר
ירשו אבותיך וירשתה, והיטיבך
והרבה מאבתיהך" (דברים ל, ד-ה).

יחד לבבנו לאהבה וליראה את
שמך, ולשמר את כל דברי תורתך.

ושלח לנו מהרה בן דוד משיח צדקך,
לפדות מחפי קץ ישועתך.
הופע בהדר גאון עצה על כל יושבי
תבל ארצך, ויאמר פל אשר נשמה
באפו: "ה' אלתי ישראל מלך,
ומלכותו בכל משלה".
אמן סלה.

בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר
יאמיר. הגפן תתן פריה, וסנין ביקר.
והמלכות תתפד למינות, ואין
תוכחה. בית ועד יהנה לזנות,
והגליל יתרב, והגבול יזום, ואנשי
הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא
יחוננו, ותקמת סופרים תסרח,
ויראי חטא ומאסו, והאמת תהא
נעדרת. נערים פני זקנים ילבינו,
זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מנבל
אב, בת קמה באמה, פלה בתמתה,
איבי איש אנשי ביתו. פני הדור
פפני הפלב, הפן אינו מתבייש
מאביו; ועל מי יש לנו להשעון? על
אבינו שבשמים. משנה, מסכת סוטה,
פרק ט', משנה ט"ו

עזרא ב א: ואלה בני המדינה
העלים משבי הגולה אשר הגלה
בבוכדנצר מלך-בבל לבל וישבו
לירושלם ויהנה איש לעירו:
רש"י: ואלה בני המדינה. אלה בני
ישראל אשר ממדינת ארץ ישראל
העולים עתה מן השבי אשר בגולה
לירושלים:

הרב קוק: אורות ישראל פרק ו מדינה
זו היא באמת היותר עליונה בסולם
האושר, ומדינה זו היא מדינתנו,
מדינת ישראל, יסוד כסא ד'
בעולם, שכל חפצה הוא שיהיה ד'
אחד ושמו אחד, שזהו באמת
האושר היותר עליון. אמת, שאושר
נשגב זה צריך הוא לביאור ארוך
כדי להעלות אורו בימי חושך, אבל
לא מפני זה יחדל מלהיות האושר
היותר גדול.

כרוז על דגל ירושלים 1920 כתב:
בואו ונרים דגלה של מדינת ישראל
בארץ ישראל במלוא מובנה

דברים לב יא: פלוש יעיר קפו על-
גוזליו ורחף יפרש כנפיו יקחהו
ישארו עלי-אברתו: (אברהם היא כנף
של העוף)

מתוך התפילה: **השפינונו** ה' אליהנו לשלום והעמידנו מלפניו לחיים טובים ולשלום ופרוש עלינו **סכת שלומך**
עץ יוסף-אוצר התפילות: 'סוכת שלומך' – כמו בעת גאולת מצרים גם עתה נמשכת אלינו פריסת שלומך והשגחתו להיטיב לנו ולגואלנו

יום העצמאות ה' באייר התש"ט

אחינו ואחיותינו בכל קהלות הקדש במריפוליטניה ה" עליהם יחיו.
הראות ליום עצמאות ישראל מפעם ועד הקהלה העברית ובית דין הצדק והרבנות הראשית למריפוליטניה

לפי הוראות ממשלת ישראל והרבנים הראשיים לארץ ישראל נקבע יום ה' אייר ליום עצמאות ישראל ליום חג ומועד כללי בכר שנה ושנה בישראל ובכל קהלות ישראל בארצות פזורים. ועד כן אנו ועד הקהלה העברית, בית דין הצדק והרבנות הראשית למריפוליטניה יע"א תקנו שכל אחינו החוסים בנודה הזאת יתנהגו ביום העצמאות ובכל שנה ושנה כפי התקנות הבאות, והנהגו גזורים לקיים ולקבל תקנות אלו ודא ימוטו העולם ודברי חכמים נמועים:

- א) שכל הבן הנולד בק"ק במריפוליטניה יע"א בשבוע שחל בו יום העצמאות יקרא שמו "ישראל" והבת תמרא "ציונה".
- ב) יום העצמאות יהיה יום מועד וחג. הלל והודיה ומשתה ושמחה ומתנות לאביונים וחובה על כל אדם מישראל להרבות במתנות לאביונים כל היום ולהרבות בסעודות ומוי שאין לו. חובה עליו לעשות ביום זה לכל הפחות סעודה אחת בבשר ויין בתוך הסעודה בין המנות שרים שירות ורששכחור (מזמורי תהלים קכב' קכו' ופיוטים) סעודה זו היא סעודת מצוה.
- ג) כל בתי עסק ועבודה יהיו סגורים ביום זה.
- ד) אין אומרים תחנון ביום זה ולא במנחה ביום שלפניו.

ערכית

ה) באים לבית הכנסת בבגדי החג אומרים מזמור שמחתי באומרים לי ומזמור בשוב ה' את שבת ציון ופעולות אל מה גוראות וקדיש בנינו ומתפללים כמו בחול וגומרים ביגדל אלקים חי.

שחרית

ו) באים לבית הכנסת בבגדי חג ומתפללים במלוא תפילין הפרשה של חור ארא שמוסיפין לקרא נשמת כל חי ואומרים נקדיש בנינו וגומרים את ההלל **מפני**.

ז) מניפין דגל מדינת ישראל לפני הוצאת ספר תורה.

ח) מוציאין ספר תורה וקורין בו שלשה עולים בפרשת כי תבוא עד כאשר דבר ומפטרין בישעיה סימן ס קומי אורי עד סוף הפרק. אחר ההפטר קורא החון מעומד תפילת התורה שחברה במיוחד ליום העצמאות ע"י בית דין הצדק והרבנות הראשית במריפוליטניה הרצופה בזה ואחרית התפלה לשלום המדינה שחברה ע"י הרבנים הראשיים בארץ ישראל שהתנהגו וקבעו לאימרה כאן בכבת ויום טוב לעשות מי שבירך לקהל.

ט) החון אר בו בית הכנסת דורש לפני הקהל ומעוררם לתשובה. מחזירין סת למקומו וכל הקהל אומרים שני מזמורים תהלים אלה: שמחתי באומרים לי קכב ובשוב ה' את שבת ציון קכו.

מנחה

י) במנחה אומרים ובא לציון גואל. מוציאין סת וקורין בתשלשה עולים בפרשת קדושים מתחלת הפרשה עד שני ומפטרין בזמרה סימן ח' בפסוק ז' כה אמר ה' הנני מושיע את עמי עד סוף הפרק אחר ההפטר קוראים תפלת התורה המיוחדת שחברה ע"י בית דין הצדק והרבנות הראשית למריפוליטניה ליום העצמאות וכמו כן התפלה לשלום המדינה שחברה ע"י הרבנים הראשיים לארץ ישראל.

ועשים אזכרה וזכר הקדושים שנפלו בעד חרות ישראל. ואומרים מי שבירך לקהל ומחזירין סת למקומו ואומרים מזמור בשוב ה' את שבת ציון קכו ומתפללין כמו בחול ואומרים נקדיש בנינו.

ועד הקהלה העברית למריפוליטניה
הסוכנות היהודית לארץ ישראל משרד העלייה לוב

דפוס "זרד" מריפולי

תפילה לשלום המדינה:

הרב שלמה אבינר, ראש ישיבת עטרת כהנים ורבה של הישוב בית אל. נכתב בתשרי תשנ"ו

כאשר בין שחרית למוסף, שליח הציבור אומר תפלה לשלום המדינה, זהו הרגע המאושר ביותר שלי בשבוע. כאשר אני שומע - "אבינו שבשמים צור ישראל וגואלו" אני קם כמו קפיץ ואיני משנה מלה אחת. כל ההוכחות שבעולם אינן משנות לי מאומה וככל שלועגים - יותר יותר אני אומר תפלה זו; יש לי חשק לקום ולומר לשליח הציבור: אמור עוד פעם ועוד פעם! יש לי חשק לקום ולנשק אותו.

גם כאשר המדינה והממשלה מחללות קדושת השבת, אני ממשיך לומר תפלה לשלום גם כאשר הם מחללות קדושת הארץ - אני ממשיך להתפלל לשלום. ולא אפסיק. כי זו המדינה שלי, אין לי אחרת, ואני אוהב אותה כמו שהיא. וזו הממשלה שלי, כן זו הממשלה שלי ואחזור על זה אלפי פעמים. יש לי בקורת קשה עליה, יש לי צער נורא בגללה - אבל זו הממשלה שלי. כאשר תוחלף בממשלה טובה הימנה מאד אשמח, אך בינתיים היא הממשלה שלי ואמשיך להתפלל עבורה מכל הלב.

וכאשר תוחלף, אתפלל עבור הממשלה הבאה ואגיד: זאת הממשלה שלי ואתגאה מול כל העולם כולו: אני כבר לא עם נדרס, שממשלת עם זר מחליטה עבורו, יש לי ממשלה משלי. אתם שומעים, עמי העולם, יש לי ממשלה שלי, ואני גאה בזה. ממשלה הולכת וממשלה באה והגאוה לעולם עומדת. ואם מישהו ידפיס מדבקה: "אני אומר תפלה לשלום המדינה", אדביק אותה על תיקי ועל דש מעילי. אדביק אותה בגאוה. גאוה היא מידה מאוסה; אך הגאוה הזאת היא טהורה כמו הפרח שנוולד אתמול.

ואם חס ושלום, מדינה זו וממשלה זו, תחוקק חוקים נגד תורתנו, אבכה הרבה כמוכן, אומר לכולם שחוקים אלה בטלים כעפרא, אבל אמשיך לומר את התפלה לשלום המדינה בשמחה. **יש הרואים את הצללים ויש הרואים את האור שלפני הצללים ובכלל: אם יש צללים, סימן שיש אור.** והאור הזה הוא כל כך מתוק. לכן אני אומר את התפלה לשלום המדינה.

האדמו"ר מסדיגורא רבי אברהם יעקב פרידמן, חבר מועצת גדולי התורה של אגודת ישראל, נוהג היה ביום העצמאות מידי שנה, להגיע בשעה 3 לפנות בוקר, מביתו בתל אביב לרחבת בית הכנסת הגדול ברחוב אלנבי, ולטאטא באין רואים, קטע מן המדרכה שברחבת בית הכנסת.

משנשאל לפשר מנהגו המוזר, סיפר האדמו"ר בהתרגשות, שבימי מלחמת העולם השניה, בהיותו בווינה, ביקשו הנאצים להשפילו והורו לו לטאטא את רחובות וינה. "נדרתי", גילה, "שאם יזכה אותי הקב"ה לחיות בקרב יהודים בארץ ישראל, אטאטא את רחובותיה". (ע"פ ספרו של הרב יששכר תמר, 'עלי תמר', על הירושלמי).

האדמו"ר גם נהג להניף מידי שנה, ביום העצמאות, את דגל המדינה על גג ביתו. בכך קיים נדר נוסף שנדר בווינה, כשהנאצים ימ"ש תחבו בידי דגל נאצי והורו לו בכוז להניפו על גג אחד הבניינים הגבוהים. "התפללתי מתוך ההשפלה הנוראה, שאם אזכה להיחלץ מממלכת הרשע ואגיע למדינה היהודית, אניף שם את דגלה."